

Když našemu folklornímu souboru Jitřenka bylo sděleno, že je zde možnost navštívit Čínu a tancovat tam, vůbec se nám tomu nechtělo věřit. Vždyť je to přece na druhé polovině zeměkoule! Je to moc daleko, jak bychom se tam mohli dostat? Nějak takhle vypadaly myšlenky každého z nás, když poprvé uslyšel o nabídce letět do Číny. Když se pak začala vyřizovat víza a všechny potřebné dokumenty, docházelo nám, že se asi opravdu podíváme do této pro nás tak exotické země. Myslím si, že mnohým to definitivně docvaklo až na pražském letišti Václava Havla, odkud jsme letěli do Curichu a z něj následně do Pekingu.

První věc, která mě překvapila, když jsme vystoupili z letadla v Pekingu, bylo počasí. Nejdříve jsem si myslela, že zanedlouho začne pršet, ale to jsem se mýlila. Naše průvodkyně, mladá čínská slečna, která se o nás následně celý týden starala, mi řekla, že tohle je jejich normální počasí, že nebude pršet, že je to jen slunce zahalené smogem. Tudíž smog a neskutečné parno byly první dvě věci, které se mi vryly do paměti. V Pekingu jsme zůstali ještě další tři dny. Všech čtyři sta účastníků setkání, které mělo název In China, be friends, bylo ubytováno v pěkném hotelu renesančního stylu asi třicet minut od Pekingu. První tři dny probíhalo seznamování dětí ze všech 27 zemí, které se tábora účastnily. Byla to veliká legrace a musím říct, že se všichni spřátelili s neuvěřitelnou lehkostí během prvního dne.

Součástí našeho pobytu v Číně bylo několik vystoupení souboru Jitřenka. Každá delegace předvedla vždy to, co ostatním danou zemi přiblížilo. Naše vystoupení se líbila. Několikrát jsme byli dokonce dotazováni, jestli máme profesionální nebo speciální školu, kde se vyučuje folklorní tanec. To jsme se vždycky smáli a odpověděli jsme, že folklór je „pouze“ naším koníčkem. Měli jsme radost, že jsme byli svým programem tak specifictí, a že nás všichni snadno poznávali.

Program v Pekingu zpestřila i návštěva Velké čínské zdi a Zakázaného města. Prohlídka těchto dvou míst bude patřit k našim velkým zážitkům. Atmosféru obou památek možná trochu kazil až příliš velký počet turistů. Každý z nás se snažil prohlédnout si vše pozorně, ale zároveň také musel hlídat svého průvodce, aby se neztratil v moři lidí.

Třetí den se účastníci rozdělili na dvě části, na jednu, co si vybrala výlet do Šanghaje, a na druhou, která se rozhodla navštívit vnitřní

Mongolsko. My jsme si vybrali Šanghaj, stejně jako většina západních a evropských zemí. A vybrali jsme si dobře! Ačkoliv byla noční cesta vlakem krapet dobrodružná, všichni jsme to zvládli a dalšího dne jsme přijeli do města jménem Wuhu. Ve Wuhu jsme strávili pouze dva dny. Ten druhý jsme se šli podívat do zábavního parku, který byl hned vedle našeho hotelu. Byl to skvělý zážitek. Já osobně jsem nikdy nic podobného neviděla a moc se mi to líbilo- horská dráha, volný pád nebo kyvadlo. Odpoledne už nás čekal poslední přesun, a to do Šanghaje.

Byla to krása, ohromné město plné mrakodrapů, ale i malebných čínských uliček. Šanghaj mě z celé Číny (z míst, které jsme navštívili) nadchla nejvíce. Opravdu je to moc hezké město. Jestli někdo pojedete do Číny, určitě ho navštivte. Jeden večer jsme dokonce měli na programu noční plavbu po Jang-c'-ťiang, měli jsme možnost sledovat rozzářenou Šanghaj. Každá budova byla ozdobena mnoha barvami.

Ráda bych poděkovala všem, co nám tuto cestu zprostředkovali a zařídili, patří jim velký dík nejen ode mě, ale i od ostatních členů souboru, kteří se této události mohli zúčastnit. A děkuji jim nejen za to, že jsem se mohla podívat do tak exotické země, ale hlavně za to, že jsem poznala lidi z celého světa, z Nového Zélandu, Číny, Indie, Austrálie, Maďarska, Ruska, Běloruska, Belgie nebo z Japonska a mnoha jiných, se kterými jsme si slíbili, že zůstaneme v kontaktu. Děkuji za všechno. ☺

Cestu Jitřenky do Číny umožnil Svaz klubů mládeže, především jeho předseda pan Miloslav Huttr. Ale rádi bychom poděkovali i paní Marii Oberfalcerové, paní Janě Neubertové a panu Janu Matouškovi. Každý z nich se podílel na přípravě naší cesty jiným způsobem a každému patří poděkování za to, že jsme mohli cestovat do Asie.

Vlasta Dvořáková,ml.